יפעת מידע תקשורתי דרך מנחם בגין 96-98 (לשעבר דרך פ"ת) תל אביב 67138 טל. 03-5635050 פקס. 03-5617166

70455977-4	20/10/2019	ישראל היום! - כותרת	עמוד 22	1	4.94x31.8
בית האמנים ירושלי - 12572					

תערוכה

רונה טאוזינגר

צילום: שי הלוי

"זה אני" של מתיה אורן

יקומים נפרדים

ילנה רוטנברג ומתיה אורן, בית האמנים ירושלים

שתי תערוכות סמוכות שהן שני יקומים נפרדים, שוכנות זו לצד זו בבית האמנים בירושלים.

ילנה רוטנברג (28), זוכת הפרס ע"ש אסנת מוזס, מציגה את "האבן הזו ושאר האבנים", שאצר אבי סבח. על פי ועדת הפרס, "ציוריה מעידים על אינטליגנציה ציורית המושתתת על ידע רחוב ועל חר־כמת סטודיו". אכן שפת הציור של רוטנברג מתוחכמת, מְהַתָּ־לֶת בצופה. היא מציירת בצבעי אקריליק באמצעות איירבראש (אקדח תרסיס צבע). התמונות שרויות במעין רטט מתעתע, בהיעדר מיקוד, בטשטוש הדי־מוי. כמה מן הציורים עוקבים אחר הוריה המצלמים עצמם באתרים שונים באירופה. לצופה נפרס עולם צילומי־אגדי, ספק קונקר־טי ספק פנטסטי. העבודות נעות בין הזרה להכרה, בין אמת לבדיה.

האפקט המטושטש של ריסוס האיירבראש אינו מעלה מבע ספקני, ואין בערפול כדי ליצור חוויה של אי־נחת או טלטלה. נה־פוך הוא. יש בוויברציות הדינ־מיות של רוטנברג משהו יציב מאוד, שלם ואף מענג.

בחלל הסמוך מציגה מתיה אורן (45) עבודות שאצרה איר־נה גורדון. ציוריה נעים בין הפי־גורטיבי למופשט. צבעיהם עזים, במשיכות מכחול חזקות, משוכות, בטוחות. המבע ממש פיזי, מתפ־רץ אל הבד, אקספרסיבי. והנה, דווקא המשיכות הברורות מע־לות דיוקן חסר מנוח, בעל תודעה מטושטשת, של נפש סוערת בער־לם פנימי מפוצל. הגודש הוודאִי והדחיסות יוצרים תחושה של פי־רוק ואף התפרקות. זעקת המכחול של אורן מעוררת דרמה אפלה בסגנון הבארוקי נוסח קאראווג'ו או עולם הצעקה של מונק.

מתיה עצמה היא בחורה שלווה, נעימת הליכות, אפילו מופנמת. שפת הציור האנרגטית, הפראית, אינה נפרסת מבעד לשפת גופה. אך היצירה מסגירה נפש זועקת, אחוזת תזזית, טרופה. וכך מתא־רת מתיה באחד משיריה: "קוראים לי מתיה / נולדתי ישר / בלי כאבים / רק לי כאב [...] המפלט שלי לא ברחם / הוא ביצירה / קראתי כך לתערוכה".